

Arrest

nr. 338 106 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2024 dient de verzoekster, die de Armeense nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beoogt hiermee de erkenning van haar verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg, de heer F.B.

Op 25 augustus 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om deze aanvraag te weigeren. Deze beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht met een ter post aangetekende brief van 26 augustus 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2024 werd ingediend door:

*Naam: S.
Voorna(a)m(en): H.
Nationaliteit: Armenië
Geboortedatum: (...) 1976
Geboorteplaats: J.
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te: (...) 9100 SINT-NIKLAAS*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde B. F. NN. (...) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: “De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...) “

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden onderstaande documenten overgemaakt:

- document Vlaamse Overheid – tegemoetkoming in de huurprijs dd. 30.04.2019: toekenning maandelijkse huursubsidie vanaf 01.11.2018 + rekeninguittreksel dd. 25.09.2024 huursubsidie
- rekeninguittreksels waaruit overschrijvingen van IVT/IT ten gunste van referentiepersoon kunnen blijken in de periode oktober 2023 tot oktober 2024. In oktober 2024 ontving referentiepersoon 1450,13 euro IVT/IT.

Wat betreft de huursubsidie dewelke referentiepersoon ontvangt, kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon dit toegekende bedrag zou kunnen aanwenden om er betrokkene mee ten laste te nemen. Een huursubsidie betreft een tegemoetkoming aan personen met een beperkt inkomen en is een bedrag dat wordt toegekend om een persoon te helpen zijn/haar huurprijs te kunnen betalen. Een huursubsidie valt dus onder financiële maatschappelijke dienstverlening. Zoals vermeld in artikel 40ter, kan deze vorm van sociale bijstand niet in overweging worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Wat betreft de IVT/IT, moet worden opgemerkt dat de beschikbare bestaansmiddelen niet toereikend zijn. De beschikbare bestaansmiddelen zijn niet gelijk aan ten minste 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet ofwel 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Indien wordt besloten dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden uitgevoerd. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen toch in aanmerking te nemen (arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 van de Raad van State).

Uit de huurovereenkomst blijkt dat referentiepersoon een maandelijkse huurprijs van 575 euro dient te voldoen. De huurovereenkomst werd aangegaan in 2018. Bij gebrek aan recente bewijzen kan niet zomaar zonder meer worden aangenomen dat de huurprijs actueel nog dezelfde zou bedragen gezien de huurprijs al geïndexeerd kan zijn, gezien de indexering jaarlijks werd vastgelegd in de huurovereenkomst. Overige bewijzen ter staving van het bestedingspatroon van vaste en variabele kosten om de behoefteanalyse te kunnen maken werden niet voorgelegd bij huidige aanvraag. De objectieve gegevens over het bestedingspatroon van referentiepersoon zijn onze dienst dus onbekend. In het kader van de

behoefteanalyse dient echter opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden'. Betrokkene en de referentiepersoon werden door middel van deze vermelding op de hoogte gebracht dat bewijzen van de vaste en variabele kosten nodig zijn opdat onze dienst de behoefteanalyse kan maken, zodat eventueel alsnog zou kunnen besloten worden dat de referentiepersoon ook voldoende in het levensonderhoud kan voorzien zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken. Bij gebrek aan bewijs van de overige vaste en variabele kosten, kan dus niet gesteld worden dat referentiepersoon ook voldoende in het levensonderhoud kan voorzien voor zichzelf en betrokkene zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken.

Het is bij gebrek aan bewijs van het tegendeel niet redelijk om, in afwijking van de bepalingen van artikel 40ter, alsnog het verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie toe te staan. Het is enkel de bedoeling van de wetgever geweest om te kunnen afwijken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, voor zover de Belg en zijn gezinsleden, gezien hun specifieke situatie, kunnen aantonen dat ze met minder bestaansmiddelen wel degelijk voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van het sociaaleconomisch stelsel. Het komt aan betrokkene en of referentiepersoon toe hun dossier aan te vullen en te actualiseren. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in hoofdzaak van de referentiepersoon het strikte minimum om een minimum aan waardigheid te garanderen en het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De individuele behoefteanalyse, zoals voorgeschreven overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid kan niet in andere zin doen besluiten.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Bijgevolg wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 40ter, 41, §2, en 42 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat de inkomsten van de referentiepersoon niet afdoende zijn én te weinig stukken werden voorgelegd teneinde de behoeftenanalyse volledig en accuraat te maken;

aangezien m.b.t. de behoeftenanalyse nooit geen aanvullende stukken werden gevraagd aan verzoekster doch het feit dat zij thans reeds sinds minstens 2020 ononderbroken samenwoont met haar Belgische echtgenoot en dit zonder financiële problemen te hebben wat de kosten van levensonderhoud betreft juist ten overvloede aantoont dat het inkomen van de Belgische echtgenoot van verzoekster terzake afdoende is;

aangezien de bestreden beslissing overigens ook geheel te onrechte geen rekening heeft gehouden met de inkomsten, dewelke verzoekster heeft uit deeltijdse tewerkstelling in dienstverband;

aangezien tevens alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening moet houden met navolgende elementen:

- de duur van het verblijf van verzoekster in België;*
- de leeftijd van verzoekster;*
- de gezondheidstoestand van verzoekster;*
- de gezins- en economische situatie van verzoekster;*
- de sociale en culturele integratie van verzoekster in België;*
- de banden van verzoekster met zijn herkomstland;*

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans in casu juist zeer noodzakelijk is om deze aftoetsing te doen én dit gelet op het feit dat verzoekster de facto mantelzorger is over haar Belgische echtgenoot, dewelke terminaal ziek is;

aangezien voorts verzoekster volgens de bestreden beslissing zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dd. 18.10.24 indiende;

aangezien conform art. 42, §1 Vw. "ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag" het recht op verblijf erkend wordt of niet t.t.z. in casu uiterlijk 17.04.25;

aangezien de thans bestreden beslissing dateert van 25.08.25;

dat aldus de thans bestreden beslissing laattijdig is genomen zodat aldus - conform art. 52, §4, lid 1 van het K.B. van 08.10.81 - "indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af " m.a.w. verzoeker in het bezit had gesteld moeten worden van een BIVR type F;

dat het arrest nr. 255.275 van 15 december 2022 van de Raad van State, waarbij werd geoordeeld dat artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (de bepaling waarin dus staat dat bij het uitblijven van een beslissing een kaart zou moeten worden afgeleverd) geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet toepassing van artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit een schending vormt van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, in casu geen toepassing kan vinden;

dat immers in voormeld arrest nr. 255.275 de RvS als cassatierechter een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verbreekt waarin de RvV toepassing maakte van artikel 52 §4 Verblijfsbesluit en oordeelde dat een F kaart afgeleverd moest worden aan de ouders van een minderjarig Belgisch kind nu DVZ geen beslissing genomen had binnen de zes maanden na de aanvraag;

dat evenwel cassatierechtspraak van de RvS in principe alleen gevolgen heeft voor de betrokken partijen (inter partes) en géén precedentenwerking of rechtstreekse gevolgen heeft voor derden (erga omnes);

dat het anders is wanneer een administratieve rechtshandeling, zoals een algemeen besluit of reglement, vernietigd wordt door de RvS als annulatierechter;

dat een dergelijke vernietiging wél een uitwerking erga omnes heeft aangezien door de vernietiging van een besluit of reglement de RvS de administratieve rechtshandeling immers retroactief uit het rechtsverkeer haalt en het geacht wordt nooit te hebben bestaan;

dat hoewel de RvS artikel 52 §4 Verblijfsbesluit strikt genomen niet vernietigd heeft en dat artikel dus nog bestaat, heeft het RvS arrest toch gevolgen voor andere aanvragen gezinshereniging ingediend door een derdelands familielid van een Belg of Unieburger;

dat volgt uit artikel 159 Grondwet dat stelt dat hoven en rechtbanken alleen (algemene, provinciale en plaatselijke) besluiten en verordeningen mogen toepassen die wettig zijn (= exceptie van onwettigheid);

dat artikel 159 Grondwet zich alleen tot de rechtscolleges richt en niet tot het bestuur;

dat het bestuur (zoals DVZ of een gemeente) dus niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing kan laten (zie onder meer RvS 19 september 1991, nr. 37.671; RvS 22 september 1992, nr. 40.449; RvS 22 april 1997, nr. 65.974);

dat op de regel dat de uitvoerende macht niet bevoegd is om een reglementaire bepaling buiten toepassing te laten wel een uitzondering bestaat: wanneer het besluit of reglement aangetast is door een flagrante en onbetwistbare onwettigheid, moet het besluit als onbestaande beschouwd worden, ook door het bestuur (zie onder meer RvS 22 november 2018, nr. 243.019; RvS 29 april 2008 nr. 182.591; RvS 22 april 1997 nr. 65.974, 1997-98, 527, noot J. Theunis);

dat echter in voormeld arrest nr 255.275 de RvS zich niet uitspreekt over de vraag of artikel 52 §4 Verblijfswet aangetast is door een 'dermate manifeste en onbetwistbare onwettigheid' dat het als onbestaande beschouwd moet worden;

dat eerdere rechtspraak van de RvS én het Grondwettelijk Hof (GwH) in tegenovergestelde zin eerder lijken te wijzen op het karakter' van de (on)wettigheid van artikel 52 §4 Verblijfswet;

dat in 2017 de RvS immers nog in een ander cassatiearrest stelde, gesteund door twee arresten van het GwH dat de termijn van zes maanden in artikel 42 Verblijfswet een absolute vervaltijd is, dat artikel 52 Verblijfsbesluit 'integraal de uitvoering is van artikel 42 Verblijfswet en dat artikel 52 Verblijfsbesluit als lagere norm niet strijdig kan zijn met artikel 42 Verblijfswet zodat er in alle gevallen ambtshalve een F kaart moet afgeleverd worden aan de echtgenoot van een statische Belg wanneer geen beslissing genomen is binnen de zes maanden na de aanvraag (RvS 17 januari 2017, nr. 237.042);

dat in het arrest nr. 121/2013 het GwH uitdrukkelijk vaststelde dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en verder van de Verblijfswet blijkt dat de wetgever gewild heeft dat de termijn van zes maanden waarbinnen over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht beslist wordt, in elk geval nageleefd wordt (GwH van 26 september 2013, nr 121/2013);

dat daaruit volgens de RvS volgde dat de termijn van zes maanden een vervaltijd is;

dat de RvS ook verwees naar een arrest nr 128/2010 waarin het GwH wees op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: 'Enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.';

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 25.08.25 dan ook niet alleen o.a. de artikelen 40ter, 41, §2, en 42 Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;"

3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. Hieraan is *in casu* voldaan. De verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van haar Belgische echtgenoot te worden toegelaten. Hij heeft hierbij, aan de hand van een concrete beoordeling van de door de verzoekster voorgelegde stukken inzake de inkomsten van haar echtgenoot, uiteengezet dat zij niet heeft aangetoond dat

zijn Belgische echtgenote over de wettelijk vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verweerder heeft verder geduid dat de huursubsidie niet in overweging kan worden genomen aangezien het gaat om een financiële maatschappelijke dienstverlening. Wat het IVT/IT betreft, heeft de verweerder vastgesteld dat de gestorte maandelijkse bedragen lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. De verweerder stelt dat er voor de behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, onvoldoende stukken voorliggen niettegenstaande de verzoekster hieromtrent werd verzocht in de bijlage 19ter. Nu enkel stukken omtrent de huurkosten voorliggen, oordeelt de verweerder dat er, bij gebrek aan bewijs van de overige vaste en variabele kosten, niet gesteld kan worden dat de referentiepersoon ook voldoende in het levensonderhoud kan voorzien voor zichzelf en betrokkene zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te beschikken.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de opgegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

3.2. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekster, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster vermeldt tevens een schending van artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de [Richtlijn 2004/38/EG](#) van het

Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

De thans bestreden beslissing houdt echter geen verband met het recht op binnenkomst of de visumvereisten. Er valt dan ook niet in te zien, en het wordt door de verzoekster niet concreet verduidelijkt, hoe artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 18 oktober 2024 een aanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot (bijlage 19ter). Er blijkt niet dat deze laatste gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Unie. In deze situatie gelden de bepalingen van artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn derhalve de volgende:

“§ 1. (...)

§ 2. *De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:*

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° (...)

3° (...)

(...)”

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over behoorlijke huisvesting die als normaal beschouwd wordt voor een vergelijkbaar gezin en dewelke voldoet aan de wettelijk geldende criteria inzake veiligheid en hygiëne. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria waaraan het onroerend goed moet voldoen alsook de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;”

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.”

Eén van de bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging bestaat erin dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden uitgevoerd, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De verzoekster geeft onder meer aan dat de referentiepersoon terminaal ziek is en dat zij als mantelzorger optreedt voor hem. De verzoekster meent dat hiermee rekening had moeten worden gehouden. Zij geeft tevens op algemene wijze aan dat de diensten van de verweerder, alvorens het verblijfsrecht te weigeren, sowieso rekening moeten houden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met haar herkomstland.

De Raad benadrukt evenwel dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet in een absoluut recht op een verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg. Er zijn immers wel degelijk welbepaalde voorwaarden voor een dergelijk verblijfsrecht, waaronder een bestaansmiddelenvereiste om te vermijden dat de Belg en diens gezinsleden ten laste van de openbare overheden zullen vallen (cf. artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet). Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet niet in een uitzondering op deze voorwaarde wanneer de referentiepersoon lijdt aan deze of gene medische aandoening. De verzoekster beperkt zich overigens tot de loutere bewering dat haar echtgenoot terminaal ziek is en dat zij als mantelzorger optreedt, doch er werd bij de aanvraag en er wordt bij het verzoekschrift geen enkel medische of paramedisch attest dienaangaande voorgelegd om één en ander te ondersteunen. Er valt dan ook niet in te zien dat de gemachtigde hiermee rekening diende te houden.

De verzoekster dwaalt overigens in rechte waar zij stelt dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf met het oog op de gezinshereniging met een Belgische echtgenoot (om de loutere reden dat niet is voldaan aan het bewijs van de wettelijk vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen) rekening zou moeten houden met de duur van het verblijf in België, haar leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met haar herkomstland. Deze verplichting bestaat enkel wanneer het verblijfsrecht van een (familielid van een) burger van de Unie wordt beëindigd of ingetrokken (cf. artikelen 42bis, §1, derde lid, 42ter, §1, derde lid, 42quater, §1, derde lid, 44, §2, 44bis, §4, 44ter, §1, tweede lid en 47/4, tweede lid), of wanneer een dergelijk verblijfsrecht wordt geweigerd om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid of men valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf (cf. artikel 43, §2, van de Vreemdelingenwet). Dit alles is thans echter niet aan de orde.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekster niet betwist dat het bedrag aan huursubsidie niet in rekening kan worden genomen omdat het onder de financiële maatschappelijke dienstverlening valt en dat zij evenmin betwist dat het maandelijks inkomen uit IVT/IT onder de grens van de 120% van het geïndexeerde bedrag van het leefloon voor personen met gezinslast valt.

De verzoekster brengt wel een kritiek naar voor omtrent de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat thans en op de datum van de bestreden beslissing bepaalt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De vreemdeling legt hiervoor bij de indiening van de aanvraag alle documenten en inlichtingen over die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling rekening met alle geldige bewijzen die in dit verband door de vreemdeling werden voorgelegd. De Koning kan bepalen welke documenten, in voorkomend geval, kunnen worden voorgelegd ter ondersteuning van de behoefteanalyse.”

Artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet werd echter zeer recent (bij wet van 18 juli 2025) gewijzigd. Ten tijde van de voorliggende aanvraag luidde artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nog als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Ten tijde van verzoeksters aanvraag was het derhalve nog niet wettelijk bepaald dat de vreemdeling bij de indiening van de aanvraag alle documenten en inlichtingen over dient te maken die nuttig zijn voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Verzoeksters kritiek dat zij nooit om aanvullende stukken met betrekking tot de behoefteanalyse werd gevraagd, is echter ongegrond. Immers, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster een bijlage 19ter heeft ondertekend op 18 oktober 2024 waarin zij uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (...) Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.”* De verweerder is aldus niet in gebreke gebleven om de verzoekster te vragen om de nodige informatie over te maken teneinde over te kunnen gaan tot een behoefteanalyse. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de verweerder de door de verzoekster overgemaakte stukken betrokken heeft in de gemaakte behoefteanalyse.

De loutere bewering dat de verzoekster en haar echtgenoot sinds zij sedert 2020 samenwonen geen problemen hebben gehad met hun kosten van het levensonderhoud, volstaat niet om aan te tonen dat de beoordeling van de verweerder onredelijk of feitelijk onjuist is. De verweerder heeft luidens de motieven van de bestreden beslissing rekening gehouden met de maandelijkse huurprijs die in 2018 575 euro bedroeg (en die indexeerbaar is). Enige overige stukken of verduidelijking omtrent de concrete kosten van het levensonderhoud werden echter door de verzoekster niet verstrekt bij het indienen van haar aanvraag. Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat bij de aanvraag geen recent bewijs betreffende de actuele huurprijs, noch bewijzen ter staving van het bestedingspatroon van vaste en variabele kosten werden gevoegd. Indien de verzoekster van oordeel was dat zij en haar echtgenoot met minder inkomsten toch voldoende in hun levensonderhoud kunnen instaan, dan had zij daarvan stukken kunnen voorleggen die de behoefteanalyse in haar voordeel had kunnen doen kantelen. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of onwettig dat de verweerder een meer volledige weergave verwacht van de werkelijke vaste en variabele kosten om de behoefteanalyse te kunnen maken.

De verzoekster beweert wel dat zij ook een inkomen heeft uit een deeltijdse tewerkstelling, doch zij brengt hieromtrent geen enkel ondersteunend stuk voor. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekster bewijzen van eigen inkomsten heeft voorgelegd bij de aanvraag. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelenvereiste bij de aanvrager en dus bij de verzoekster ligt, kan het de verweerder dan ook niet worden aangewreven dat hij geen onderzoek deed naar de eventuele eigen inkomsten van de verzoekster. De verzoekster kan overigens hoe dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat ook haar eigen inkomsten uit tewerkstelling in rekening moeten worden genomen.

Er kan hieromtrent worden verwezen naar het standpunt dat het Grondwettelijk Hof heeft ingenomen in het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019. Het Grondwettelijk Hof stelde het volgende: *“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.”* Ook de Raad van State gaf reeds duidelijk aan dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet inhoudt dat, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend beschikt, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van deze referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 13 maart 2020, nr. 247.310; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 8 april 2020, nr. 247.380, RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c); RvS 2 maart 2023, nr. 255.940).

Met haar betoog toont de verzoekster, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat de verweerder in gebreke is gebleven om de bestreden weigeringsbeslissing zorgvuldig voor te bereiden en zich op een correcte feitenvinding te baseren.

3.3. De verzoekster betoogt tot slot dat de bestreden weigeringsbeslissing laattijdig (na het verstrijken van de vervaltermijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet), werd genomen zodat haar met toepassing van artikel 52, §4, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een F-kaart diende te worden uitgereikt.

Artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet - dat gelet op artikel 42, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, ook van toepassing is op aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een statische Belg - luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In casu staat niet ter betwisting dat de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen buiten de termijn van 6 maanden volgend op de aanvraag.

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van het indienen van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Dit wetsartikel voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van zes maanden wordt overschreden. Verzoeksters standpunt dat het overschrijden van de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing, kan derhalve niet worden besloten.

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wel wat de gevolgen zijn van het overschrijden van de termijn van zes maanden, zoals voorzien in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Met name dient de burgemeester (of zijn gemachtigde) alsdan *“aan de betrokken vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" af te geven”*. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend, terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn.

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Die vaststelling leidt ertoe dat de Raad met toepassing van artikel 159 van de Grondwet de reglementaire bepaling, waarvan hij de onwettigheid vaststelt, buiten toepassing laat (RvS nr. 240.240 van 20 december 2017).

Bijgevolg kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit ter staving van haar standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op haar verblijfsaanvraag. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt immers dat artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RVS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RVS 11 september 2023, nr. 257.271).

Het feit dat de Raad van State, zoals verzoekster aanvoert, inderdaad artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit niet vernietigd heeft, noch heeft gesteld dat die bepaling is aangetast door een *“flagrante en onbetwistbare”* onwettigheid, doet geen afbreuk aan de constante rechtspraak van de Raad van State die stelt dat artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit, wat betreft de verplichting om na zes maanden een verblijfskaart af te geven, geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Zo heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024 nogmaals het volgende verduidelijkt: *“Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6*

maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast." Hieruit blijkt dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit een schending zou uitmaken van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekster nog een arrest van de Raad van State met nr. 237.042 van 17 januari 2017 aanhaalt en verwijst naar twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak en stelt dat de interpretatie die aan de betrokken wetsbepalingen in de aangehaalde arresten is gegeven geen stand meer houdt in het licht van recente rechtspraak van de Raad van State.

Aldus kan de in voorliggende verblijfsaanvraag geen aanleiding geven tot de afgifte van een verblijfskaart om de enkele reden dat de beslissingstermijn van 6 maanden wordt overgeschreden, en dit zonder dat vaststaat dat de verzoekster voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster er niet in slaagt de vaststellingen van verweerder, dat ze niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, aan het wankelen te brengen.

Waar de verzoekster stelt dat het bestuur niet op eigen gezag besluiten of reglementaire bepalingen buiten beschouwing mag laten (met verwijzing naar oudere rechtspraak van de Raad van State van 19 september 1991, 22 september 1992 en 22 april 1997), verliest zij bovendien uit het oog dat het niet de verweerder, maar wel de burgemeester of zijn gemachtigde is die overeenkomstig artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit een verblijfskaart dient af te geven wanneer er binnen de termijn van zes maanden geen beslissing werd genomen. Dat de burgemeester of zijn gemachtigde niet zelf zou mogen beslissen om artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit buiten toepassing te laten en zodoende niet over te gaan tot de afgifte van de verblijfskaart (die louter declaratoir is en die niet constitutief is voor het verkrijgen van enig verblijfsrecht), heeft dan ook geen invloed op de wettigheid van de door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie genomen weigeringsbeslissing.

Hoe dan kan de verzoekster de Raad niet uitnodigen om te oordelen dat zij met toepassing van artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit in het bezit diende te worden gesteld van een F-kaart. De Raad moet als rechtscollege deze reglementaire bepaling op grond van artikel 159 van de Grondwet immers buiten beschouwing laten wegens strijdigheid ervan met artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster kan zich voor de Raad bijgevolg niet nuttig beroepen op de toepassing van artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit.

3.4. De uiteenzetting van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 40~~ter~~, §2, en artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 40~~ter~~ of 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Evenmin kan een schending van artikel 41, §2, van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE